

VASTAUS

I

Heinäkuun 22 päivän lehdissä on julkaistu tiedonanto „Pietarin oikeuskamarin prokuraattorilta” heinäkuun 3—5 päivän tapahtumien johdosta suoritetusta tutkimuksesta ja siitä, että minut sekä joukko muita bolshevikkeja haastetaan oikeuteen maanpetoksesta ja aseellisen kapinan järjestämisestä.

Hallituksen oli pakko julkaista mainittu tiedotus, sillä koko tämä iljettävä juttu on aivan liian skandaalimainen, ja ilmeistä on — ilmeistä jokaiselle järkevälle ihmiselle, — että se on parhaaja Aleksinskin avustuksella seipitetty väärennyys vastavallankumouksellisen kadettipuolueen pitkäaikaisten toivomusten ja vaatimusten tyydyttämiseksi.

Julkaisemalla tiedotuksen Tseretelin ja kumpp. hallitus on kuitenkin saattanut itsensä pahasti häpeään, sillä väärennyksen törkeys on nyt käynyt erityisen silmäänpistäväksi.

Matkustin sairastumiseni vuoksi pois Pietarista torstaina kesäkuun 29 päivänä ja palasin takaisin vasta tiistai-aamuna, heinäkuun 4 päivänä. On kuitenkin itsestään selvää, että otan kantaakseni täyden ja ehdottoman vastuun poikkeuksetta kaikista niin puolueemme Keskuskomitean kuin myös yleensä koko puolueemme askelista ja toimenpiteistä. Maininta poissaolostani oli minulle välttämätön voidakseni selittää tietämättömyyteni eräisiin yksityiskohtiin nähden sekä viittaukseni etupäässä lehdistössä julkaisuun asiakirjoihin.

Ilmeisesti prokuraattorin olisi ennen kaikkea pitänyt huolellisesti tallettaa, koota yhteen ja analysoida juuri

tuonkaltaiset asiakirjat, varsinkin kun ne ovat ilmestyneet bolshevikeille vihamielisen lehdistön palstoilla. Mutta „socialistisen” ministerin Tseretelin politiikkaa ajava „tasavaltalainen” prokuraattori ei ole halunnut täyttää nimenomaan tätä, kaikkein tärkeintä velvollisuuttaan!

Ministerien lehti „Delo Naroda” tunnusti kohta heinäkuun 4 päivän jälkeen todeksi, että bolshevikit olivat heinäkuun 2 päivänä puhuneet, agitoineet krenatöörirykmentissä mielenosoitusta *vastaan*.

Oliko prokuraattorilla oikeus sivuuttaa vaikenemisella tämä asiakirja? Oliko hänellä perusteita jättää pois laskuista tällaisen todistajan lausunto?

Tämä lausuntohan tuo ilmi sen ensiarvoisen tärkeän tosiasian, että liike kasvoi alkuvoimaisesti ja että bolshevikit eivät yrittäneet jouduttaa, vaan lykätä joukkojen esiintymistä.

Edelleen. Sama lehti julkaisi vieläkin tärkeämmän asiakirjan, nimittäin puolueemme Keskuskomitean allekirjoittaman ja heinäkuun 4 päivän vastaisena yönä laaditun vetoomuksen tekstin. Tämä vetoamus oli laadittu ja annettu ladottavaksi jo sen *jälkeen*, kun liike, vastoin meidän ponnistuksiamme sen hillitsemiseksi tai oikeastaan sen säännöstelemiseksi, kuohui yli äyräittänsä,— sen jälkeen, kun mielenosoituksesta oli tullut jo tapahtunut tosiasia.

Tsereteliläisen prokuraattorin ääretön halpamaisuus ja kataluus, koko hänen valapattoisuutensa ilmenee juuri siinä, että hän *kiertää* kysymyksen, nimenomaan milloin, minä päivänä ja millä tunnilla mielenosoitus *alkoi*, ennen bolshevistista vetoomusta vai sen jälkeen.

Tämän vetoomuksen tekstissä hän puhutaan, että on välttämätöntä antaa liikkeelle *rauhallinen* ja *järjestynyt* luonne!

Voidaanko kuvitella naurettavampaa syytöstä „aseellisen kapinan järjestämisestä” kuin se, että syytetään järjestöä, joka antoi neljännen päivän vastaisena yönä, siis ratkaisevaa päivää edeltäneenä yönä vetoomuksen „rauhallisesta ja järjestyneestä mielenosoituksesta”? Ja toinen kysymys: missä suhteessa tämä „socialistisen” ministerin Tseretelin „tasavaltalainen” prokuraattori, joka on sivuuttanut mainitun vetoomuksen täydellisellä vaikenemisella, eroaa niistä prokuraattoreista, jotka hoitivat Dreyfusin juttua tai Beilisin juttua?

Edelleen. Prokuraattori on vaiti siitä, että puolueemme Keskuskomitea laati viidennen päivän vastaisena yönä vetoomuksen mielenosoituksen lopettamisesta ja painatti tämän vetoomuksen „Pravdassa”, jonka vastavallankumouksellisen sotaväen osasto tuhosi juuri samana yönä.

Edelleen. Prokuraattori on vaiti siitä, että Trotski ja Zinovjev *useissa* puheissaan kehottivat Taurian palatsin edustalle heinäkuun 4 päivänä saapuneita työläisiä ja sotamiehiä *hajaantumaan* sen jälkeen, kun he olivat jo tuoneet julki tahtonsa.

Sadat ja tuhannet ihmiset kuuntelivat näitä puheita. Siis jokainen rehellinen kansalainen, joka ei halua maansa tulevan häväistyksi „Beilisin juttujen” lavastuksilla, huolehtikoon siitä, että edellä mainittujen puheitten kuulijat puoluekantaansa katsomatta lähettävät prokuraattorille kirjallisesti lausuntonsa (jättäen itselleen jäljennöksen), lausuntonsa siitä, sisälsivätkö Trotskin ja Zinovjevin puheet hajaantumiskehotuksen. Kunnan prokuraattori olisi itse kääntynyt väestön puoleen sellaisella kehotuksella. Mutta miten ihmeessä voisi olla ajateltavissa, että Kerenskin, Jefremovin, Tseretelin ja kumpp. ministeristössä löytyisi kunnan prokuraattoreita? Eiköhän Venäjän kansalaisten olisi jo aika itsensä huolehtia siitä, että „Beilisin jutut” kävisivät heidän maassaan mahdottomiksi?

Ohimennen sanottakoon, että minä henkilökohtaisesti pidin heinäkuun 4 päivänä sairauteni takia ainoastaan yhden puheen, Kshesinskajan talon parvekkeelta. Prokuraattori mainitsee siitä, yrittää tehdä selkoa sen sisällöstä, mutta ei ainoastaan jätä nimeämättä todistajia, vaan sivuuttaa jälleen vaieten lehdistön julkaisemat todistajanlausunnot! Minulla ei ole ollut mahdollisuutta hankkia läheskään täydellistä sanomalehtikokoelmaa, mutta olen kuitenkin tavannut lehdissä kaksi todistajanlausuntoa: 1) bolshevistisessä „Proletarskoje Delossa” (ilmestyy Kronstadtissa) ja 2) menshevistisessä ministerien „Rabotshaja Gazetassa”. Miksipä ei olisi voitu tarkastaa puheeni sisältöä näiden asiakirjojen sekä väestölle osoitetun julkisen vetoomuksen avulla?

Puheeni sisältö oli seuraava: (1) esitin anteeksipyyntöni sen johdosta, että minun oli sairauteni takia rajoitettava muutamiin sanoihin; (2) lausuin tervehdyksen vallanku-

mouksellisille kronstadtalaisille Pietarin työläisiltä; (3) lausuin julki varmuuteni siitä, että tunnuksemme „kaikki valta Neuvostoille” täytyy voittaa ja se on voittava kaikista historiallisen tien mutkitteluista huolimatta; (4) kehotin osoittamaan „mielenmalttia, lujuttua ja valppautta”.

Mainitsen nämä yksityisseikat, etten sivuuttaisi sitä mitättömän vähäistä todellista asia-aineistoa, jota prokuraattori on kosketellut — hädin tuskin vain kosketellut — niin ohimennen, yliolkaisesti, huolimattomasti.

Mutta pääasiana eivät tietenkään ole yksityisseikat, vaan heinäkuun 4 päivän yleiskuva, yleinen merkitys. Ja prokuraattori on osoittautunut täysin kykenemättömäksi edes ajattelemaan tätä asiaa.

Meillä on tästä kysymyksestä käytettävissämme ennen muuta mitä arvokkain todistajanlausunto sanomalehdessä. Sen on antanut bolshevismiin katkera vihollinen, ministerien „Rabotshaja Gazetan” kirjeenvaihtaja, joka on syytännyt meidän niskaamme kokonaisen ryöpyn haukkumaisanoja sekä muita vihan ilmauksia. Mainittu kirjeenvaihtaja julkaisi omakohtaiset havaintonsa kohta heinäkuun 4 päivän jälkeen. Hänen tarkasti toteamistaan tosiasioista käy ilmi, että tekijän havainnot ja elämykset jakautuvat kahteen aivan erilaiseen puoliskoon, ja jälkimmäisen niistä tekijä asettaa edellisen vastapainoksi sanoessaan, että asia sai hänelle „suotuisan käänteen”.

Elämysten edellinen puolisko ilmenee siinä, että tekijä yrittää puolustella ministereitä kuohuvan väkijoukon keskellä. Hän joutuu solvausten ja väkivallan kohteeksi ja vihdoin hänet pidätetään. Tekijä joutuu kuulemaan äärimmäisen kiihtyneitä huudahduksia ja iskulauseita, joista hänen mieleensä jää erityisesti: „kuolema Kerenskille” (sen takia, että hän on siirtynyt hyökkäykseen, „tapattanut 40.000 miestä” j.n.e.).

Tekijän elämysten jälkimmäinen puolisko, joka antoi hänen asialleen, kuten hän lausuu, „suotuisan” käänteen, alkaa siitä hetkestä, jolloin kuokuva väkijoukko vie hänet „tuomiolle” Kshesinskajan taloon. Siellä tekijä päästetään viipymättä vapaaksi.

Tällaiset ovat ne tosiasiat, jotka antavat tekijälle aiheen syytää kokonaisen herjausten tulvan bolshevikkien niskaan. Herjaukset poliittisen vastustajan taholta ovat luonnollinen asia, varsinkin kun tuo vastustaja on menshevikki,

joka tuntee, että pääoman ja imperialistisen sodan polkemat joukot eivät ole hänen puolellaan, vaan häntä vastaan. Herjaukset eivät kuitenkaan muuta muuksi tosiasioida, jotka bolshevikkien raivokkaimmankin vihollisen esittäminä puhuvat, todistavat, että kiihottuneet joukot alkoivat jo huudella tunnuksia „kuolema Kerenskille”, mutta bolshevikkien järjestö antoi liikkeelle kokonaisuudessaan tunnuksen: „kaikki valta Neuvostoille”, että vain bolshevikkien järjestö yksin omasi moraalista arvovaltaa joukkojen silmissä, saattaen ne luopumaan väkivallanteoista.

Tällaiset ovat tosiasiat. Kirkukoot ja sadatelkoot porvariston tahalliset ja tahattomat palvelijat niiden johdosta, syytelkoot bolshevikkeja „alkuvoimaisuuden suosimisesta” j.n.e. j.n.p. Vallankumouksellisen proletariaatin puolueen edustajina me sanomme, että puolueemme on aina ollut ja tulee aina olemaan yhdessä sorrettujen joukkojen kanssa, silloin kun ne tuovat julki tuhannesti oikeutetun ja laillisen suuttumuksensa hintojen kalleuden, „sosialististen” ministerien toimettomuuden ja petturuuden, imperialistisen sodan ja sen pitkittämisen johdosta. Puolueemme täytti ehdottoman velvollisuutensa lähtiessään heinäkuun 4 päivänä oikeutetun kiihtymyksen valtaamien joukkojen mukaan ja koettaessaan antaa niiden liikkeelle, niiden esiintymiselle mahdollisimman rauhallisen ja järjestyneen luonteen, sillä heinäkuun 4 päivänä vallan siirtyminen Neuvostoille rauhallista tietä oli *vielä* mahdollista, Venäjän vallankumouksen rauhallinen kehittyminen eteenpäin oli *vielä* mahdollista.

Kuinka typerä on prokuraattorin taru „aseellisen kapinan järjestämisestä”, näkyy seuraavasta: kukaan ei väitä sitä vastaan, että Pietarin kaduille heinäkuun 4 päivänä marssineiden aseellisten sotamiesten ja matruusien valtaenemmistö oli meidän puolueemme puolella. Sillä oli täysi mahdollisuus ryhtyä syrjäyttämään tehtävistä ja vangitsemaan satoja johtavia viranomaisia, valtaamaan kymmeniä valtion ja hallituksen rakennuksia ja virastoja y.m.s. Mitään sellaista ei tehty. Vain ne henkilöt, jotka ovat menneet niin sekaisin, että toistelevat kaikkia vastavallankumouksellisten kadettien levittämiä päättömyyksiä, voivat olla näkemättä, kuinka naurettavan järjetöntä on väittää, että heinäkuun 3 tai 4 päivänä muka „järjestettiin aseellista kapinaa”.

Ensimmäinen kysymys, joka olisi pitänyt tehdä tutkinnan aikana, jos se olisi vähänkään ollut tutkinnan näköistä, olisi ollut kysymys, kuka avasi tulen, ja sen jälkeen kysymys, kuinka paljon nimenomaan oli kaatuneita ja haavoittuneita kummaltakin puolelta, millaisten olosuhteiden vallitessa mikin surmaaminen ja haavoittaminen tapahtui.—Jos tutkinta olisi edes hiukankaan muistuttanut tutkintaa (eikä jotain juontenpunojan kirjoitusta Danien, Aleksinskien y.m.s. äänenkannattajissa), niin silloin tutkintatuomarien velvollisuutena olisi ollut toimeenpanna julkinen, yleisölle avoin todistajain kuulustelu näistä kysymyksistä ja saattaa kuulustelupöytäkirjat viipymättä julkisuuteen.

Juuri siten menettelivät aina tutkintalautakunnat Englannissa silloin, kun Englanti oli vapaa maa. Juuri siten tai likipitään siten tunsivat Neuvoston Toimeenpaneva komitea olevansa velvollinen toimimaan ensi hetkellä, kun kadettien aiheuttama pelko ei vielä ollut lopullisesti turruttanut sen omaatuntoa. Tiedetään, että Toimeenpaneva komitea antoi silloin painetussa sanassa lupauksen julkaista kahdesti päivässä tiedonantoja tutkintalautakuntansa työstä. Tiedetään myös, että Toimeenpaneva komitea (s.o. eserrät ja menshevikit) petti kansaa antaessaan mainitun lupauksen, jota se *ei* ole täyttänyt. Mutta tuon lupauksen teksti on jäänyt historian nähtäväksi vihollistemme taholta tulevana tunnustuksena, sen tunnustamisena, mitä jokaisen vähänkin tunnollisen tutkintatuomarin olisi pitänyt tehdä.

Joka tapauksessa on opettavaista panna merkille, että eräs ensimmäisistä *porvarillisista*, silmittömästi bolshevismia vihaavista sanomalehdistä, joka julkaisi uutisen heinäkuun 4 päivän laukaustenvaihdosta, oli „Birzhevkan” saman päivän iltapainos. Ja juuri tämän lehden uutisesta ilmenee, että tulta *eivät* avanneet mielenosoittajat, että ensimmäiset laukaukset oli suunnattu mielenosoittajia *kohti!* „Sosialistisen” ministeristön „tasavaltalainen” prokuraattori katsoi tietenkin parhaaksi vaieta tästä „Birzhevkan” todistajanlausunnosta! Ja kuitenkin tämä bolshevismille ehdottomasti vihamielisen „Birzhevkan” lausunto vastaa täydelleen sitä tapahtuman yleiskuvaa, mikä puolueellamme siitä on. Jos tämä tapahtuma olisi ollut aseellinen kapina, niin silloin kapinoitsijat eivät tietenkään

olisi ampuneet vastamielensoihtajia kohti, vaan olisivat piirittäneet määrättyt kasarmit, määrättyt rakennukset, olisivat tuhonneet määrättyjä sotaväenosastoja j.n.e. Ja päinvastoin, jos tapahtuma oli mielenosoitus hallitusta vastaan ja siihen liittyi hallituksen puolustajain vastamielensoihtus, niin on täysin luonnollista, että vastavallankumoukselliset ampuivat ensimmäiset laukaukset, osaksi kiukusta valtaisaa mielensoihtajien joukkoa kohtaan, osaksi provokatorisessa tarkoituksessa, ja yhtä luonnollista on, että mielensoihtajat vastasivat laukauksiin laukauksilla.

Surmattujen luetteloita, vaikka ne luultavasti eivät olekaan aivan täydellisiä, julkaistiin kuitenkin eräissä lehdissä (muistaakseni „Retschiss“ ja „Delo Narodassa“). Tutkimuksen suorittajain suoranaisena ja ensivuoroisena velvollisuutena olisi ollut näiden luetteloiden tarkistaminen, täydentäminen ja virallinen painattaminen. Tämän kaiken kiertäminen merkitsee sitä, että *salataan* ne todistukset, jotka soihtavat, että ammunnan aloittivat vastavallankumoukselliset.

Oikeastaan jo pikainenkin painettujen luetteloiden tarkastelu soihtaa, että kaksi tärkeintä ja erikoisen selvästi havaittavaa ryhmää, kasakat ja matruusit, ovat menettäneet suunnilleen saman verran kaatuneina. Olisiko tällainen ilmiö ollut mahdollinen, jos ne 10.000 aseellista matruusia, jotka saapuivat heinäkuun 4 päivänä Pietariin ja liittyivät työläisiin ja sotamiehiin, erittäinkin konekiväärimiehiin, joilla oli runsaasti konekiväärejä, jos he olisivat pitäneet päämääränään aseellista kapinaa?

On selvää, että silloin kaatuneiden luku kasakoiden ja muiden kapinan vastustajain joukossa olisi ollut 10 kertaa suurempi, sillä kukaan ei yritä kieltää sitä, että bolševikeilla oli jättiläismäinen yivoima aseellisten ihmisjoukkojen keskuudessa Pietarin kaduilla heinäkuun 4 päivänä. Siitä on olemassa pitkä sarja sanomalehdissä ilmestyneitä puoleumme vastustajain todistajan ausuntoja, ja vähänkin rehellinen tutkimuksen suorittaja olisi epäilemättä koonnut ja julkaissut kaikki nämä todistukset.

Kun kaatuneiden luku oli kummallakin puolella ikipitäen yhtä suuri, niin se soihtaa, että tu en avasivat nimenomaan vastavallankumoukselliset mielensoihtajia kohti ja mielensoihtajat ainoastaan vastasivat. Muuten ei kaatuneiden lukumäärä olisi voinut muodostua yhtäläiseksi.

Ja lopuksi, lehdissä ilmestyneistä tiedoista on erittäin tärkeä merkitys seuraavalla: tiedetään, että kasakoita surmattiin heinäkuun 4 päivänä, jolloin puhkesi avoin laukaustenvaihto mielenosoittajien ja vastamielenosoittajien välillä. Tällaista laukaustenvaihtoa saattaa syntyä myös ei-vallankumouksellisena aikana väestön joutuessa tiettyyn kuohumistilaan; sitä sattuu melko useasti esimerkiksi romaanisissa maissa, varsinkin etelässä. Bolshevikkeja taas tiedetään surmatun myös heinäkuun 4 päivän jälkeen, jolloin *ei* tapahtunut mitään kiihottuneiden mielenosoittajien ja vastamielenosoittajien kohtausta ja jolloin aseellisten toimeenpanema aseettoman surmaaminen oli jo suoranainen pyövelinteko. Sellainen teko oli bolshevikki Voinovin murha Shpalernaja-kadulla heinäkuun 6 päivänä.

Mitä tutkimista tämäkin on olevinaan, kun sen aikana ei edes kerätä kaikkea lehdistön julkaisemaa aineistoa molempien vastapuolten kaatuneiden lukumäärästä, jokaisen surmaamistapauksen ajasta ja silloin vallinneista olosuhteista? Tämä ei ole tutkimista, vaan pilkantekoa.

Ymmärrettävää on, että „tutkimuksen” ollessa tämän luontoista on turha odottaa tutkijoilta edes yritystä arvioida heinäkuun neljättä päivää historian kannalta. Sellainen arvio on kuitenkin välttämätön jokaiselle, joka haluaa suhtautua politiikkaan ajattelevasti.

Se, joka yrittää arvioida heinäkuun 3 ja 4 päivää historian kannalta, ei voi olla näkemättä tämän liikkeen ja huh-tikuun 20 ja 21 päivän liikkeen mitä täydellisintä samana-
laatuisuutta.

Kummassakin tapauksessa oli joukkojen suuttumuksen vaistonvarainen purkaus.

Kummassakin tapauksessa aseelliset joukot marssivat kaduille.

Kummassakin tapauksessa syntyi laukaustenvaihtoa mielenosoittajien ja vastamielenosoittajien välillä molempien puolten kärsiessä tiettyä (likipitäen yhtä suurta) mieshukkaa.

Kummassakin tapauksessa äärimmillen kärjistynyt taistelu leimahti ilmiliikkiin vallankumouksellisten joukkojen ja vastavallankumouksellisten aineiden, porvariston välillä, samalla kun niiden väliset, sovitteluihin taipuvaiset keskusta-ainekset syrjäytettiin joksikin aikaa toimintakentältä.

Kummassakin tapauksessa erikoislaatuinen hallituksen vastainen mielenosoitus (sen erikoisuudet on lueteltu edellä) on yhteydessä valtiovallan syvään ja pitkälliseen kriisiin.

Molempien liikkeiden välillä on se ero, että jälkimmäinen oli paljon kärjistyneempi kuin edellinen ja että eserrien ja menshevikkien puolueet, jotka huhtikuun 20—21 päivänä pysyivät neutraaleina, ovat sen jälkeen sotkeutuneet riippuvaisuuteensa vastavallankumouksellisista kadeteista (kokoomusministeristön kautta ja hyökkäyspolitiikan kautta) ja joutuivat sen vuoksi heinäkuun 3 ja 4 päivänä vastavallankumouksen puolelle.

Vastavallankumouksellinen kadettien puolue valehteli yhtä julkeasti myös huhtikuun 20—21 päivän jälkeen kirkuen: „leniniläiset ammuskelivat Nevskillä” ja vaati yhtä koomillisesti tutkinnan toimittamista. Kadeteilla ja heidän ystävillään oli silloin enemmistö hallituksessa, tutkinnan toimeenpano oli siis kokonaan heidän vallassaan. Tutkinta aloitettiin, mutta jätettiin kesken julkaisematta mitään tuloksia.

Miksi? Ilmeisesti siksi, että tosiasiat eivät lainkaan todistaneet sitä, mitä kadetit olisivat halunneet. Toisin sanoen huhtikuun 20—21 päivän johdosta aloitettu tutkinta „painettiin villaisella”, koska tosiasiat todistivat, että laukaustenvaihdon olivat aloittaneet vastavallankumoukselliset, kadetit ja heidän ystävänsä. Tämä on selvä.

Heinäkuun 3—4 päivänä tapahtui nähtävästi samoin, ja siksi herra prokuraattorin tekemä väärennys onkin niin tökerö ja karkea hänen tehdessään pilkkaa kaikista vähänkin tunnollisen tutkinnan säännöistä tuottaakseen nautintoa Tseretelille ja kumppaneille.

Heinäkuun 3 ja 4 päivän liike oli viimeinen yritys saada mielenosoituksen tietä Neuvostot ottamaan vallan käsiinsä. Siitä lähtien Neuvostot, s.o. niissä vallitsevina olleet eserrät ja menshevikit, itse asiassa luovuttivat vallan vastavallankumoukselle kutsumalla Pietariin vastavallankumouksellista sotaväkeä, riisumalla aseista ja laskemalla hajalle vallankumouksellisia rykmenttejä ja työläisiä, hyväksymällä ja sietämällä mielivaltaa ja väkivaltaisuuksia bolshevikkeja vastaan, kuolemanrangaistuksen käytäntöönottamista rintamalla j.n.e.

Nyt sotilaallinen ja näin ollen myös valtiollinen valta on tosiasiallisesti jo siirtynyt kadettien edustamalle vastavallankumoukselle, jota eserrät ja menshevikit tukevat. Nyt vallankumouksen rauhanomainen kehitys Venäjällä on jo mahdotonta, ja historia on asettanut kysymyksen näin: joko vastavallankumouksen täydellinen voitto tahi uusi vallankumous.

II

Syytös vakoilusta ja yhteyksienspidosta Saksaan on jo silkkaa Beilis-juttua, jota tulee kosketella aivan lyhyesti. Siinä kohden „tutinnan” suorittaja yksinkertaisesti toistaa tunnetun parhaajan Aleksinskin parjauksia sekoittaen tosiasioita erikoisen törkeästi.

Ei ole totta, että Itävallassa vuonna 1914 pidätettiin minut ja Zinovjev. Pidätettiin ainoastaan minut.

Ei ole totta, että minut pidätettiin siksi, koska olen Venäjän alamainen. Minut pidätettiin epäiltynä vakoilusta: paikkakunnan santarmi luuli vihkoissani olleita maataloustilastollisia diagrammeja „karttapiirroksiksi”! Nähtävästi tuo itävaltalainen santarmi oli täydelleen Aleksinskin ja „Jedinstvo” ryhmän tasolla. Mutta näyttääpä siltä, että minä olen kuitenkin lyönyt ennätyksen internationalismin vainoamisen alalla, sillä minua on vainottu vakoilijana *molemmissa* sotaikäyvissä liittoutumissa, Itävallassa vainosi santarmi, Venäjällä kadetit, Aleksinski ja kumpp.

Ei ole totta, että Ganecky näytteli jotain osaa minun vapauttamisessani vankilasta Itävallassa. Sellaista osaa näytteli Viktor Adler, joka pani itävaltalaiset viranomaiset häpeämään. Sellaista osaa näyttelivät puolalaiset, joita hävetti, että niin halpamainen venäläisen vallankumousmiehen pidätys oli mahdollinen puolalaisessa maassa.

On katala valhe, että minä olisin ylläpitänyt suhteita Parvusiin, matkustellut leireille j.n.e. Mitään sellaista ei ollut eikä voinut olla. Parvus sai meidän „Sotsial-Demokrat” lehdeltämme luopion nimen, saksalaisen Plehanovin * nimen heti parvusilaisen „Kello”⁶⁶ julkaisun ensimmäisten numeroiden ilmestyttyä. Parvus on samanlainen sosialishovinisti Saksan puolella, kuin Plehanov on

* Ks. Teokset, 21. osa, ss. 418—419. *Toim.*

sosialishovinisti Venäjän puolella. Vallankumouksellisina internationalisteina meillä ei ole ollut eikä ole voinut olla mitään yhteistä sen enempää saksalaisten, venäläisten kuin ukrainalaistenkaan sosialishovinistien („Ukrainan Vapautusliiton”) kanssa.

Steinberg on emigranttikomitean jäsen Tukholmassa. Näin hänet ensi kerran Tukholmassa. Huhtikuun 20 päivän tienoissa tai vähän myöhemmin Steinberg kävi Pietarissa ja muistaakseni puuhasi avustusta emigranttiyhdistykselle. Prokuraattori voisi tarkastaa tämän aivan helposti, jos hänellä olisi halua tarkastamiseen.

Prokuraattori pelaa sillä, että Parvus on yhteydessä Ganeckyyyn ja Ganecky on yhteydessä Leniniin! Mutta sehän on suorastaan huijarintemppu, sillä kaikki tietävät, että Ganeckyllä oli raha-asioita Parvusin kanssa, kun taas meillä Ganeckyn kanssa ei ollut minkäänlaisia asioita.

Kauppiaana Ganecky oli Parvusin palveluksessa tai harjoitti kauppaa yhdessä hänen kanssaan. Mutta onhan olemassa koko joukko nimensä lehdissä maininneita venäläisiä emigrantteja, jotka ovat palvelleet Parvusin liikeyrityksissä ja laitoksissa.

Prokuraattori pelaa sillä, että kauppakirjeenvaihto saattoi verhota vakoiluluontoisia yhteyksiä. Olisi mielenkiintoista tietää, kuinka monta kadettipuolueen jäsentä, menshevikkiä ja eserrää pitäisi tämän oivallisen reseptin mukaan asettaa syytteeseen kauppakirjeenvaihdon harjoittamisesta!

Mutta jos prokuraattorilla on hallussaan joukko Ganeckyn Sumensonille lähettämiä sähköitä (mainitut sähköet on jo julkaistu), jos prokuraattori tietää, missä pankissa, milloin ja kuinka paljon Sumensonilla oli rahaa (sillä prokuraattori on julkaissut pari senlaatuista numerotietoa), niin mikäpä estäisi prokuraattoria ottamasta avuksi tutkimuksen suorittamisessa 2—3 konttoristia tai kauppa-alan virkailijaa? Antaisivathan he hänelle parissa päivässä *täydelliset* otteet kaikista kauppaliikkeiden ja pankkien tilikirjoista, eikö niin?

Tuskinpa tämän „Beilisin jutun” luonne tuli missään muussa ilmi niin havainnollisesti kuin siinä, että prokuraattori esittää ainoastaan irrallisia numerotietoja: Sumenson oli puolen vuoden aikana ottanut juoksevalta tililtään

750.000 ruplaa, hänen tililleen jäi 180.000 rpl.!! Jos kerran ryhdytään julkaisemaan numeroita, niin miksei niitä julkaista täydellisinä: nimenomaan milloin, nimenomaan keneltä Sumenson sai rahaa „puolen vuoden aikana” ja kenelle hän maksoi? Nimenomaan milloin ja nimenomaan millaisia tavaraeriä saatiin?

Mikään ei ole helpompaa kuin mainittujen täydellisten numerotietojen hankkiminen. Se olisi voitu ja olisi pitänyt tehdä 2—3 päivässä! Se olisi saattanut päivänvaloon Ganeckyn ja Sumensonin liiketoimien puitteet kokonaisuudessaan! Se ei olisi jättänyt sijaa niille hämärille vihjeille, joita prokuraattori käyttää aseenaan!

Mitä likaisin ja halpamaisin Aleksinskin sepittäjä parjaus, jonka Tseretelin ja kumpp. ministeristön virkamiehet ovat kirjoittaneet puhtaaksi „valtakunnalliseen” tyyliin — niin syvälle ovat eserrät ja menshevikit langenneet!

III

Olisi tietenkin äärimmäistä naiiviutta uskoa todellisiksi oikeusjutuiksi niitä „oikeusjuttuja”, joita Tseretelin, Kerenskin ja kumpp. ministeristö on pannut alulle bolshevikeja vastaan. Se olisi kerrassaan anteeksiantamaton perustuslaillisuusilluusio.

Menessään mukaan hallituskokoomukseen vastavallankumouksellisten kadettien kanssa toukokuun 6 päivänä ja hyväksyessään hyökkäyspolitiikan, s.o. imperialistisen sodan uudistamisen ja pitkittämisen politiikan, eserrät ja menshevikit joutuivat väistämättömästi kadettien pauloihin.

Pauloitettuina heidän on pakko osallistua kadettien likaisimpiinkin tekoihin, heidän katalimpiinkin parjauksellisiin edesottamuksiinsa.

Tshernovin „juttu” alkaa valistaa nopeasti myöskin takapajuisia, t.s. todistaa tämän katsomuksemme paikkansapitävyyttä. Ja Tshernovin jälkeen „Retsh” vainoaa jo Tsereteliäkin julistaen tämän „teeskentelijäksi” ja „zimmerwaldilaiseksi”.

Nyt näkevät jo sokeatkin, ja kivetkin puhkeavat puhumaan.

Vastavallankumous tiivistää rivejään. Kadetit — siinä sen runko. Päämaja sekä sotapäälliköt, Kerenski heidän

käsissään, mustasotnialaiset lehdet heidän palvelukseensa — siinä porvarillisen vastavallankumouksen liittolaiset.

Poliittisiin vastustajiin kohdistetut inhottavat parjaukset auttavat proletariaattia oivaltamaan pikemmin, missä on vastavallankumous,— ja *lakaisemaan* sen *pois* vapauden nimessä, rauhan nimessä, jotta nälkäisillä olisi leipää, jotta talonpojilla olisi maata.

„Rabotshi i Soldat” №№ 3 ja 4;
heinäkuun 26 ja 27 pnä 1917
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan
